

MAMA

FERNOSTI
AŠÍ
KUALITY
ŠÍČNÍ

ČÍSLO 2/09

Plesavé jásaní

Hromnice nás „katapultovaly“ v čase. Koledy, zpívané tento den v kostele, nás možná vrátily ke štědrovečernímu stolu. Vystala nám jedinečná, neopakovatelná atmosféra. Vánoční období skýtalo možnost duchovně načerpat.

Čas „klidu“ (tuzemského) vystřídal školní a pracovní rozmach, uzávěrky, světová krize, komplikace při dodávkách plynu... Jakýsi protipól přináší plesy či bály. Mnozí nemůžou dospát. Setkání s přáteli, taneční vír a veselí, zde panující, kompenzuje pocity nejistoty. Natěšené ženy konečně můžou zazářit umnou kadeřnickou kreací. Při příležitosti obdarují manžela novu košilí. V pozadí ještě zůstane naděje, že si jejich „manžilek“ snad dá říci a konečně koupí nový oblek. To už je pak krůček, aby svého partnera prezentovala novou „róbou“. I opačně pohlaví se těší na dobrou atmosféru, chutné jídlo v kruhu blízkých a navrch snad krapet alkoholu.

Nosným prvkem plesů je hudba, tanec, potažmo zábava. Při ní člověk snadno zapomene na trampoty. Dobrá společnost, exploze radosti a salvy smíchu vtáhnou i ty zádumčivé. Tanec i zábava uvolní někdy „zafixovanou“ vážnost; zbaví naši

psychiku starostí. Ples je bez tance sotva myslitelný.

Tancem vyjadřujeme to, co je uvnitř. Je-li to touha po Bohu, tanec nás povznáší. Zářným příkladem je král David, který při přenesení Archy do Jeruzaléma „radostně poskakoval před Hospodinem“ (2 Sam 6,5). Ze vši síly, celou bytostí chválil Boha. Je-li naopak tanec smyslný, sráží lidskou důstojnost. Takto erotický tanec Salome, určený ke svádění, ovládnání a zotročení přivedl Jana Křtitele na smrt. Zcela opačně se jeví „tanec“ Panny Marie. Poznáváme to ze slov Magnífikatu: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli“ (Lk 1,46–47). Při tomto chvalo- zpěvu sotva zůstala Maria bez pohybu.

Kéž je i náš život nenucenou radostí, plesáním a jáсотem, jak tomu bylo u krále Davida či Panny Marie. Nevyčerpatelný zdroj radosti je mimo nás, je v Bohu. Kéž jej spolehlivě nacházíme nejen v plesové sezóně.

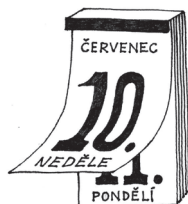
P. Jan

Srov. CROISSANT J., Tělo, chrám krásy, s. 140

Srov. tamtéž, s. 73

Srov. tamtéž, s. 141

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

1. února – neděle	4. neděle v mezidobí
2. února – pondělí	Svátek Uvedení Páně do chrámu
5. února – čtvrtek	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. února – pátek	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
8. února – neděle	5. neděle v mezidobí
15. února – neděle	6. neděle v mezidobí
22. února – neděle	7. neděle v mezidobí
23. února – pondělí	Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka
25. února – středa	POPELEČNÍ STŘEDA

SVATÝ MĚSÍCE

Sv. Valentin z Terni

Tento světec žil pravděpodobně ve 3. století, byl biskupem a zemřel jako mučedník pro víru, svátek slavíme 14. února.

Byl však někdy zaměňován i s jinými nositeli stejného jména.

Je patronem mládeže, cestujících a včelařů, je vzýván za dobrý sňatek a bývá zobrazován s postiženým dítětem u nohou.

K tradicím úcty sv. Valentina patří posílání anonymních milostných dopisů nebo darování květin jako výrazu vzájemné lásky. Kořeny této tradice sahají do daleké minulosti a váží se k nejrůznějším legendám. Např. v Římě se

14. února oslavovala bohyně Juno jako ochránkyně rodiny a manželství a ženám se darovaly květiny. Podle jiných pramenů se 14. února scházely cechy řemeslníků k přátelským hostinám, jiná tradice

hovoří o tomto dni jako o dni setí „miláčkova salátu“ (salátu polního). Pro svobodné dívky ale bude asi nejzajímavější víra v tradici, že si vezme za manžela toho chlapce, kterého 14. února spatří jako prvního... Proto ti, co mají vyhlédnutou nevěstu, neváhají a rychle spěchají brzy ráno s kytkou, aby byli těmi prvními...

(podle knihy Rok se svatými zpracovala B. Volná)

AKTUALITY Z FARNOSTI

- V neděli **1. února v 15.35 hod.** jsou děti i s rodiči zvány do Orlovny na **maškarní karneval**. Vstupné činí 35 Kč.

- V sobotu **7. února v 19.30 hod.** se koná v Orlovně **společenský večer.**
- V neděli **8. února v 15.00 hod.** se uskuteční přednáška P. Mgr. Pavla Kuchaře, Ph.D. na téma Seberealizace a autoidentifikace v Bohu (volně pokračování dvou předchozích přednášek). Přednášet se bude na faře.
- Na **Popeleční středu 25. února** budou mše svaté **v 7.00 a v 18.00 hod.** Při každé mši svaté bude udělován popelec.
- V době postní budou pobožnosti **Křížové cesty** v pátky **v 16.15 hod.** a neděle **v 17.00 hod.**

STRÍPKY

*Poutní místo Lurdy – místo zbožnosti, pokory, naděje a zázračných uzdravení těla i duše
Zde se v Massabiellské jeskyni 11. února 1958 venkovské dívce Bernadettě Soubirousově zjevila Panna Maria.*

Uzdravení duše...

Mezi francouzskými poutníky, kteří přišli hned po válce do Lurd, byl i mladý kněz z Normandie, otec Oliver. Během války byl odvečen do nacistického tábora v Německu, kde následkem hrozných útrap těžce onemocněl.

Náměstím procházela skupina německých poutníků, šli v procesí za zpěvu chorálů. V otci Oliverovi vzplanul hněv... Ale hned se ovládnul. Přišel se do Lurd modlit, milovat a ne nenávidět.

Před jeskyní, kde chór tichých modliteb vystupoval s vroucí touhou k Panně Marii, se zarazil. Je to možné?

Právě před ním klečel jakoby přitlačen nějakou tíhou muž, jehož vzhled se mu nesmazatelně vryl do paměti v koncentračním táboře! Vtom se muž obrátil. Při pohledu na tuto tvář, před nervózními pohyby těchto rtů se nedávno třáslы stovky lidí, i otec Oliver... K nebi se mezitím vznášela

modlitba poutníků: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné...“

Před otcem Oliverem stál člověk, který byl v koncentračním táboře šéfem tzv. „kněžského bloku“.

Jak se mu podařilo utéci před lidskou spravedlností?

Rozhlas oznamoval poutníkům: „Nyní se vrátíme do Baziliky.“ Všichni se zvedli a mlčky kráčeli v průvodu. Otcí Oliverovi vytanul na mysli jiný průvod... průvod vyčerpaných a potácejících se lidí.

Zvláštní! Ten člověk, který kdysi velel tolika průvodům deportovaných, jakoby povel neslyšel. Zůstal nehybně klečet na svém místě s hlavou zaborenou ve svých dlaních jako člověk, který se duševně zhroutil. Bylo ještě docela brzy ráno. U jeskyně zůstali pouze naši dva poutníci. Po několika minutách muž s námahou vstal. Otec Oliver se také

instinktivně zvedl. Byli od sebe pouze na tři kroky. Bývalý šéf bloku zdvihl oči a zadíval se do tváře svého bývalého vězně. Zbledl a sklonil hlavu, potom tiše dodal: „Pojďme na policii. Spravedlnost si to vyžaduje. Nemohu se více skrývat. Odevzdejte mě.“

Kněz těžce dýchal a potlačoval dojetí. Z dálky dozníval chór německých poutníků, právě se ubírali na mši svatou.

„Chcete se osvobodit od duševních útrap?“ řekl kněz. „Rozumím dostatečně německy, abych vás mohl vyzpovídat, bratře...“ Němec se chvěl dojetím. Ale kněz byl celkem klidný. Zdálo se, že Boží pokoj osvécuje jeho tvář.

„A potom?“ zeptal se muž.

„Můžete tajně přejít do Španělska. Hranice jsou nedaleko. Anebo, pokud chcete, můžete se vydat do rukou lidské spravedlnosti. Pokud jde o mě, já jsem pověřen pouze Boží spravedlností.“

Odebrali se k Bazilice. Zdálo se, že Němec nemá sílu jít. Kněz ho podepřel, ukázal na vchod do Baziliky a promluvil k němu: „Pojďme, příteli můj...“

Královno pokoje, tys odpustila i těm, kdo ukřižovali tvého Syna. Nauč nás velkodušně odpouštět všechny urážky, zvláště ty, které nás ranily přímo do srdce.

(úryvek ze studie Lurdy patří Marii, uvedené na internetu – <http://www.sweb.cz/vasekmacek/knihy/kniha3.htm>, vybrala J. Lasoňová)

KNÍŽNÍ OKÉNKO

P. Bedřich Bridel SI

Nejsem ani stínu stín

V dnešním literárním medailónku se vrátíme o několik set let nazpět, abychom se aspoň symbolicky obeznámili s perlou „barokní Čechie“. Snad se už dnes daří smývat nánosy špíny, jež na poměry a styl života doby neodmyslitelně spjaté s bělohorskou bitvou nakupily odmítavé výpady minulých let. Bylo by dobré, aby se do povědomí lidí dostalo, že baroko nebylo obdobím takového šera, jak se soudí. Šera, poněvadž o jiráskovském termínu „Těmno“ odmítám vůbec uvažovat jako o pojmu majícím smysl a logiku, natož o něm diskutovat. Vznikají díla nesmírné duchovní hodnoty ve všech odvětvích kultury, všudypřítomná válka terorizuje, co jí přijde do cesty, to však není vinou duchovního habitu epochy. Údajně jen šest let minu-

lého tisíciletí se nikde neválčilo, takže pranýřovat baroko za válku své doby je scestné.

Z českého hlediska pak tato éra znamená především uchování katolické víry a českého jazyka, protože protestantský německý živel silně převažoval. Netrvalo by dlouho a Čechům by hrozil osud polabských Slovanů a zbyly by po nich jen dvě voskové figuríny v muzeu. Vždyť jak by mohlo české obyvatelstvo odolat údajnému dvoustiletému násilnému poněmčování bez škol, literatury, anebo silných osobností na důležitých postech ve správě, aniž by se utopilo v germánském moři? Chvályhodné pálení opravdového škváru, nekvalitního braku či heretických spisků nebránilo, aby v jezuitském nakladatelství

nevycházela díla Komenského či jiných emigrantů. Baroko lidové zbožnosti projevující se přeplněnými žebří u oken chrámů při vystoupeních tehdejších kazatelských hvězd je vidět i v misijním úsilí, především toho jezuitského. A opět: všude ve světě jezdili misionáři hlásat Kristovu Pravdu pohanům či bludařům, pouze u nás šlo o symbolická čísla v tabulkách, jež měly reklamní charakter katolické úspěšnosti? Nebo jim šlo skutečně o věc?

„Ježíš, Maria, Josef. Já, Bedřich Bridelius, nehodný pohledu Božího, slibuji božské velebnosti, před tváří Božské Matky, svatých otců Ignáce a Xaveria a všeho dvorstva nebeského, že chci ošetřovat nakažené. Proším tudíž, Bože, skrze krev Ježíše Krista, tvou dobrotivost, abys mi udělil hojně milosti jak k zaslíbení, tak k vykonávání. Amen.“ Tato slova napsal při plném vědomí ve dnech, kdy v Kutné Hoře vypukl mor. Vyžádal si, aby mu bylo uděleno z poslušnosti pomáhat postiženým. Sám nakažen, byl zaoptřen a zemřel 15. 10. 1680. Jeden z těch „tabulkových“...

Ve svém nejslavnějším díle „Co Bůh? Člověk?“ rozložil ve svém mohutném verši kontrast mezi Bohem a člověkem do takových parametrů, nakolik mu postačoval dech srdce zraněného láskou k Bohu. Přes veškerou barokní typičnost podobného uvažování, až mystický zápal jeho vět, zápal duše, jež v sobě nese patrně přímý prožitek načrtávaného. Pro někoho možná nesnesitelný patos (mimochodem v podání herce Lukavského dostává tento text takový říz, že ač je to k nevíře, psaná forma ztrácí v jeho sousedství téměř vše), s nímž líčí Hospodinovu velikost, lze parafrázovat slovy sv. Bernarda z Clairvaux, jenž hovořil o panenském počtí Marii:

„K čemu tě přivádí úžas nad její podivuhodnou vznešeností? Snad k poznání, že se nedokážeš dost divit!“

„Já mlha, mráz, kruh ledu,/ tys radosti nekončenost,/ náchylný k bídám, k pádu,/ tys jak pevná trvanlivost./ Já jsem kroužek bolesti,/ ty jsi stalostalá pevnost,/ já jsem kolo žalosti,/ ty jsi nekončená radost.“ Cenu těchto starých básníků zvyšuje i to, že postrádali ambice stát se literárními heroji své doby, na piedestal kladli Boha. Už středověk neuznával autorství, platilo Augustinovo ohodnocení hudby nechválící Boha jako zbytečné. Šlo jim o věc samu, ne o své ego. *„Tys pevnost hlubokosti... slunce bez rána... ty jsi koule tříhranná a bezedna okrouhlosti,/ ty jsi okrouhlost trojná,/ tys bezedna hlubokosti... poklad velmi podivný... tys potejkání konec... samého květu květ... oděv tvůj nemá šat,/ živ jsi, než bez vyživení./ Bez ouroku bohatý,/ cítíš, než ne bez cítění...“*

Uceleně řadí jeden básnický obraz za druhý, text se nerozpadá, není zmatený a nemá slabých míst. Po sebevědomí ani památky, zná své chabé lidství: *„Já hrích, pych, lest... já hnis, vřed, puch... hra všelijaké marnivosti... já jsem zakrytou skrejší/ hadův, jenž se ve mně plazí... mě ohyzdný rak zžírám... já jsem přivřená v těle/ mrzkost se vši ohyzdností... já pravdy stín zatmělý,/ nejsem něco, než nijakost, já jsem šat, střep zetlelý,/ mrcha, mrva, kůže a kost... Kýž můj zrak můž viděti,/ jak jest Bůh velký velice!... Z lásky se má duše táže:/ cos ty, Bože nad bohy,/ jak budu s tebou mluvit?... tys sláva, čest, tys čistý duch.“*

Přestože tato diference prochází celým Bridelovým dílem, není o bezútěšnosti. Přestože se pohybuje na zemi, jež je „smrti heslo“, přestože v jeho díle ztěžá najdeme

cosi jako plán „jak na to“, protože v tomto směru se pohybuje jen v extrémních polohách, vyplývá naděje z jeho katolictví, takže není třeba polemizovat o nedůvěře v milosrdenství.

Světcí jsou jakýmsi lidským extrémem v tvorbě tohoto jezuita. I k jejich gloriole vzhlíží s úctou a nepomyšlí na porovnávání se s nimi. Sv. Ignác, sv. František Xaverský, sv. Ivan či sv. Prokop jsou postavy pohrdající světským pozlátkem, utíkající se do samoty s Bohem – třebaš až poustevnického rázu. V Životě svatého Ivana, kde střídá biografické pasáže s lyrickými, se charvátský kralevic zřekne následnictví a prchá do Boží přírody, se vším všudy oddat se Bohu. „*Ach! Vše slouží, jak může, / kvetne červená, zelená, / i lilium i růže, / všečen tvor Boha znamená.*“ „*Ej, jak se břečtán vzhůru / pne lístím vždycky zeleným, / vede k věčnému kůru / svým pohledným veselým!*“

Bezstarostná něha, líbeznost, vedle širokodechých, patetických výbuchů Co Bůh? Člověk?, přecitlivělost poustevníka hraničící s naivitou vedle neuhasínající vášně zoufalce nad vlastní nicotností. Barokní kontrasty světla a tmy, jak je známe z malířství, tu vidíme naživo. Nehraná vzplanutí silné duše, omračující, závrtný požár lásky směřující vzhůru a projevující se ve všech možných stupních sdělení. Snad proto mohou tyto zpěvnější texty zavánět prostoduchostí a místy se setkáme skutečně s rozměklou kýčovitostí a primitivností veršů, zejména pak v Jesličkách. Právě toto dílo je spíše než básnickou sbírkou zpěvníkem a jsme znovu u tématu srovnávání psaného a mluveného projevu. Tyto věci byly psány pro uši, nikoliv pro oči. Číst tehdy, mírně řečeno, neuměl každý. Řadu písní pak Bridel převzal ze starších před-

loh nebo přeložil, jeho přínos byla poezie, kterou z těchto předloh učinil. Ale třeba píseň z kancionálu Veselé vánoční hody pochází od něj.

Bylo již řečeno, že Bridelovo dílo je vlastně misijní – i to poetické. „*Slovo věčné slovem krátkým / chléb, víno proměňujel působem divným, než sladkým, / sám se tu Pán pěstuje.*“ To je úryvek ze Stolu Páně, kde velebí „*manu andělskou, / lahůdku božskou*“, aby ve verších vysvětlil charakter a význam Eucharistie. Stejně pak v Křesťanském učení versemi vyloženém, vlastně takovém zveršovaném katechismu, podává výklad Desatera, svátostí, Creda, Otčenáše... Opět melodicky, působivě a nevtíravě. Rád použije příkladu z dávných dob pro zvýšení účinku např. o říkání anjelského pozdravení, o tom, že je dobré se často zpovídati nebo příklad trestání Božího proti rouhačům. Zrovna ten poslední jmenovaný končí takto: „*Když rodičové děti svých / netrescí pro nějaký hřích, / trestává je kat neb zlý duch, / slušně to dopouští Pán Bůh.*“

Je prost pomýlení falešným ekumenismem, vypořádává se s bludnými naukami po svém, když je porovnává s pravou Církví: „*...která prvního učení / nikdy vrtkavě nemění, / jako kacířští zborové, / jenž vždycky učení nové / z svých hlav vymejšlejí, / starým učením zhrzejí.*“ Vysoko stává svátost kněžství, Církev Petrova „*sama je bezpečná*“. Pravdy jí uchovávané a předávané jako misionář sám uchovával a předával, jak o tom svědčil nápis vyrytý do jednoho stromu na Čáslavsku: „*Zde jsem měl půtku s páterem Brideliusem, přemohl mě slovem Božím.*“

Na závěr malý úryvek z jeho pojednání o svátosti manželství: „*Kdyby ženy pomlčely, / často by modřin neměly. / Mnohý muž*

ženy by nebil, / kdyby k hněvu vzbuzen a odmlouvání.“ Páter Bridel byl moudrý
nebyl / skrz její mnohé broukání, / uštipky muž...

(Libor Rössner)

OKÉNKO PRO DĚTI

Ahojky,
nejkratší měsíc roku je tady!

Únorové pranostiky

- » Únor bílý – pole sílí.
- » Kdyby měl únor tu moc jako leden, nechal by v krávě zmrznout tele.
- » V únoru když skřivan zpívá, velká zima potom bývá.
- » Jestli únor honí mraky, staví březem sněhuláky.

Hádej, hádej, hádači, kdo to neví, nesvačí

Železná boudička,
dvířka jen maličká,
často je otvírá
se zoubky hlavička.

Maličký domeček
a v něm sto okéneček,
však jen jeden prstíček.

František Halas své dětství prožil na Českomoravské vrchovině.

V osmi letech umřela jeho maminka, během první světové války odešel tatínek na vojnu a František žil s babičkou. Vyučil se knihkupcem a začal psát básně pro děti i dospělé.

Mlýnek

Tak šup a honem do peřinek,
dívej se pěkně do stěny,
uslyšíš hrčēt zlatý mlýnek,
co si tam zpívá zazděný.

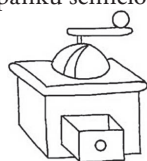
Mele on, mele všechny řeči
cos kdekomu dnes pověděl,
Mžikalka víla u něj klečí,
tma už ji chytá do křídel.

Až semele, cos napovídal,
nasype ti to pod čelo,
a hled, aby sis dobře hlídál,
co se ti v spánku semlelo!

Před usnutím

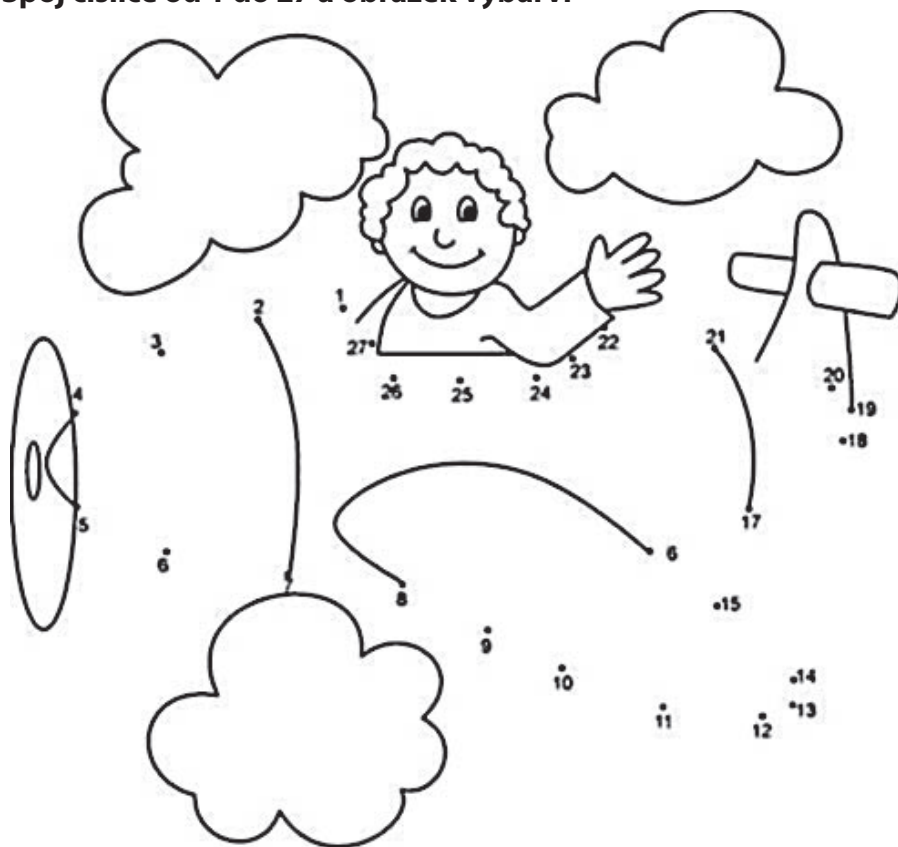
Ty nevíš, táto, to ti bylo k smíchu,
já viděl kosa na trávníku
zavazovat si tkaničku.
U botky se mu rozvázala,

tahal ji, až se přetrhala,
a víš, že ji ten hlupák sněd?
Kdepak si koupí novou teď?
Žízala! Co ty víš!

Počkej, však ráno
uvidíš!

Spoj číslice od 1 do 27 a obrázek vybarvi

Kdo je mým bližním?

Dvě největší přikázání znají snad všichni. Miluj Boha a svého bližního. Jednou přišli za Ježíšem s otázkou, kdo je náš bližní. A tu jim pověděl podoběnství.

Jeden člověk šel dalekou cestou a přepadli ho lupiči. Okradli ho, zmlátili do bezvědomí a nechali ho ležet. Šel kolem kněz a nechal ho tak. Později procházel kolem příslušník jednoho kmene izraelitů, levita, taky si ho ani nevšiml. Až šel kolem Samaritán, od kterého by to nikdo nečekal, přišel k němu, ošetřil ho tím, co měl, a odvezl ho na oslíkovi do hostince. Tam se o něj staral, dokud mohl. Když musel odjet, dal hostinskému peníze, aby se o něho staral sám, jak

může. Další peníze že mu dodá, až pojedě kolem.

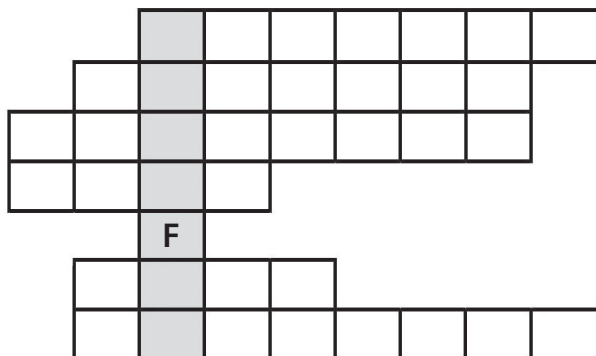
Takže kdo je náš bližní? Rodiče, kama-

rádka, spolužák, protivná paní v obchodě, špinavý bezdomovec, nebo zbitý cizí chlap? Všichni.

Křížovka

...(tajenka) je pomocník pro dopravní prostředky.

1. Dopravní prostředek, který vozí nemocné
2. Auto se třemi koly
3. Dlouhé osobní auto, ve kterém většinou jezdí známé osobnosti
4. Dopravní prostředek, který se pohybuje po kolejích
5. (F)
6. Dopravní prostředek se dvěma koly
7. Dopravní prostředek, který lidi i náklad přepravuje vzduchem

Hádanky: zámeček, náprstek; křížovka: semafor

...z deníku želváka Oskara

Jak jsem se nedobrovolně koupal

Rybník před domečkem konečně zamrzl. Hurá! Brusle na nohy a běžíme. No, raději si je obujeme až u rybníka. Jsou tady všichni kamarádi. Slůně Bimbo, papoušek Hugo, opičáci i Emina kamarádka kravička Emilka. Na ledě víc padáme, než jezdíme, ale po chvílce už nám to všem jde. Opičáci donesli i puk a hokejky, rozpočítali nás a můžeme začít hrát. K puku se hned dostává Emilka, zamíří a gól. Ale přece se

s Bimbem nenecháme zahanbit, vyjždíme oba k puku, Bimbo ťukne a skóruje. Já se ale najednou propadám do něčeho hrozně studeného. Led se probořil a já se potápím hluboko pod led. Naštěstí je slůně blízko, strčí do vody svůj dlouhý chobot a vytáhne mě ven. Doma mě kromě horkého kakaa hřeje i to, že mám kamaráda. Děkuji ti Bimbo. Pac a pusu kamarádi, váš Oskar.

(Lenka Volná)

OKÉNKO PRO RODIČE

V únoru jsou plné obchody, květinářství a krámky plné červených srdíček a slov o lásce. Zamyslela jsem se nad tím, jestli vnímáme „to“ slovo tak, jak bychom chtěli, nebo už jen jako frázi. Vzápětí mi přišel tento e-mail.

Několik profesionálů se zeptalo skupiny dětí starých mezi čtyřmi a osmi lety Co je láska. Jejich odpovědi byly mnohem širší a hlubší, než si kdo dovedl představit.

Od té doby, co moje babička onemocněla artrózou, nemůže se už ohnout a namalovat nehty na nohou. Tak to za ní teď pokaždé dělá můj dědeček, i když sám má artrózu v rukách. To je podle mě láska.

Rebecca, 8 let

Když vás má někdo rád, vyslovuje vaše jméno tak trochu jinak. A tak prostě víte, že vaše jméno je v jejich ústech v bezpečí.

Billy, 4 roky

Láska je, když jdete na jídlo do restaurace a dáte někomu většinu svých hranolků a nechcete na oplátku žádné z jeho porce.

Chrissy, 6 let

Láska je to, co vás nutí se smát, i když jste unavení.

Terri, 4 roky

Láska je, když maminka udělá kávu pro tatínka a usrkne, aby se přesvědčila, že dobře chutná.

Danny, 7 let

Láska je, když se s někým stále pusinkujete. A až pusinkování přestane bavit, tak pořád chcete být spolu a víc spolu mluvit. Moje maminka s tatínkem jsou takoví.

Billy, 7 let

Láska je to, co je s tebou v pokoji na tvé narozeniny, když přestaneš otvírat dárky a zaposloucháš se.

Bobby, 7 let

Sousedovi odvedle nedávno zemřela žena. Když malý chlapec viděl muže plakat, vplížil se na jeho dvorek, vlezl mu na klín a jen tak tam zůstal sedět. Když se matka zeptala, co sousedovi řekl, chlapec odpověděl: „Nic, jen jsem mu pomohl brečet.“

(Lenka Volná)

Láska je, jako když jsou malá stará paní a malý starý pán stále přátelé, i přes to, že se už tak dobře znají.

Tommy, 6 let

Když jsem hrála na koncertě na piáno, byla jsem na pódiu a hrozně jsem se bála. Podívala jsem se na všechny ty lidi, co mě pozorovali, a zahlédla jsem mého tatínka, jak na mě mává a usmívá se. Byl jediný, kdo to dělal. Pak už jsem se vůbec nebála.

Cindy, 8 let

Láska je, když maminka dá tatínkovi nejlepší kousek kuřete.

Iaine, 5 let

Láska je, když mamka vidí taťku celého smradlavého a upoceného, ale i tak o něm říká, že je větší fešák než Robert Retford.

Chris, 7 let

Láska je, když vám vaše štěně olíže celý obličej i přes to, že jste ho nechali doma samotné celý den.

Mary Ann, 4 roky

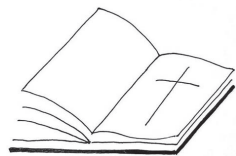
Když někoho milujete, tak se vaše řasy hýbou nahoru a dolů a odlétávají z nich malé hvězdičky.

Karen, 7 let

Když se chcete naučit někoho lépe milovat, měli byste začít u kamaráda, kterého nenávidíte.

Nikka, 6 let

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Milí přátelé,
když tak listuji posledním číslem naší Many, uvažuji, o čem psát. Ne, že by nebylo dost zajímavých podnětů, ale jak jsem již několikrát uvedl, mám raději věci kontroverzní, které nutí k zamyšlení a narušují černobílý obraz světa. A nerad bych jimi způsoboval vlny na většinou poklidné „hladině“ ostatních příspěvků. Ale protože zjišťuji, že je stále více těch, kteří nás o černobílém světě přesvědčují, přece jen ještě jeden malý příspěvek přidám.

Čím déle se pohybuji v křesťanském prostředí, tím více mám pocit, jako bychom si tak trochu přivlastnili Boha. Jistě, to je vlastní všem náboženstvím, která jsou přesvědčena, že právě to jejich jediné je výlučné a správné. A ostatní to musí uznat, jinak jsou ztraceni... Ale právě toto vědomí je podhoubím pro náboženský fanatismus všeho druhu. Vždy si představuji, že Bůh se tomu jen „usmívá“ a hledí na ty naše teologické spekulace, jaký je a jaký není, jak ho správně uctívat a která modlitba je ta zaručeně účinná. Je to, co prezentujeme, skutečně ten opravdový Bůh?

Velký kritik křesťanství a zároveň velký filosof Friedrich Nietzsche bývá mylně považován za toho, kdo „zabil“ Boha. Ovšem to je skutečně omyl. On sám říká, že je pouze zvěstovatelem smrti Boha. V jedné své knize to popisuje takto: „Za bílého dne přibíhá na tržiště plné lidí blázen s hořící lucernou a křičí: „Kde je Bůh?“ a pak končí své hledání slovy: „My jsme ho zabili!“. Ano, až příliš často si Boha formujeme podle svých představ, přizpůsobujeme si ho tak, aby odpovídal našim přáním, zájmům a cílům. A tím ho přece tak

trochu zabíjíme. Vždyť kam jinam zařadit inkvizici, upalování kacířů, krvavé dobývání Jeruzaléma, násilnou katolizaci, tichou podporu otrokářství v misiích, ale i současně neoprávněné odsuzování některých společenských jevů atd.

Myslím si, že by nám prospělo více pokory. Dokud totiž nebudeme biblický citát „po ovoci je poznáte“ vztahovat především sami na sebe, budou vznikat nová a nová Kladiva na čarodějnice, kterých je některá pokleslá křesťanská literatura stále plná. Jsem přesvědčen, že jedinou cestou v mezináboženském, ale i v prostém mezilidském dialogu je hledání společného, hledání možností vzájemného obohacení a pomoci. A pak ještě vědomí, že Bůh je opravdu cosi nepochopitelného, natolik nás přesahujícího, že se ho nikdy nemůžeme zmocnit. Jakékoli kategorické prohlášení o něm je riskantní. Jakékoli předjímání, kdo bude a kdo nebude spasen či zavržen, je mnohem směšnější než sázka do loterie s vírou, že výhra je zcela jistá.

Možná tyto řádky působí pesimisticky, ale mě naopak takové myšlenky naplňují radostí a nadějí, že Bůh nesmýšlí jako my, že má svá vlastní pravidla a hlavně, že je mnohem milosrdnější než my všichni.

(Lukáš Volný)

Černobílé vidění veseleji...

V předchozím článku jsem napsal, že zaslepenost v náboženské oblasti přináší řadu nebezpečí. Ale i na tento problém se můžeme podívat s nadhledem.

V loňském roce se mladý africký student rozhodl, že vyloupí banku. Na tom by nebylo ještě nic tak „zvláštního“, takové věci se skutečně stávají. Ovšem způsob provedení byl poněkud netradiční. Onen student byl totiž členem sekty, která bezmezně věřila, že je možné pomocí zvláštních amuletů dosáhnout neviditelnosti a nezranitelnosti.

Aby mladík neriskoval, pořídil si amuletů pro jistotu více, asi 15 kilogramů. A s těmi na sobě se vydal „udělat banku“. Vše dopadlo skutečně „nečekaně“. Stu-

dent nebyl neviditelný, ale za to byl velmi nápadný, a tak ho policie zatkla již ve chvíli, kdy nutil bankovního úředníka, aby mu do pytle naházela peníze.

Zásah byl vcelku jednoduchý. Jediným lehce zraněným byl „nezranitelný“ student. Žádnému z „obyčejných smrtelníků“ se nic nestalo...

Takže, přátelé, pozor! Budete-li chtít vykrást banku, vymyslete si poněkud lepší plán. A nadpřirozené síly do toho raději neplette...

(Lukáš Volný)

RECEPTÁŘ

Kuře na žampionech

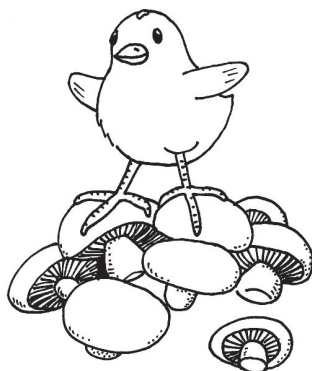
Žampiony nakrájíme a podusíme na másle.

Kuřecí čtvrtky omyjeme, osolíme a vespod u kostí posypeme majoránkou. Čtvrtky pečeme do měkka v pekáči na tuku a s přidáním vody.

K upečeným kuřecím čtvrtkám přidáme podušené žampiony a chvíli vše pečeme dohromady.

Upečené kuře nakonec polijeme ledovou vodou.

Dobrou chuť přeje Jitka Kociánová.

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942
<http://trebovicka.farnost.cz>

Evidenční číslo: MK ČRE 16325

Kontaktní osoba: Ing. Dalibor Vitásek, e-mail: daliborvitasek@seznam.cz

Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,-

Uzávěrka příštího čísla je 15. 2. 2009